

מה מרקיד את

לא היה קץ למחזאות הכפיים הגלגבות, לצעקות העידוד ולשריקות: "דליה, דליה, אנו רוצים את דליה!" הגברים החלו משתוללים ולבית-הקפה הקטן במע"רת פתח-תקוה היתה צפויה סכנת הרס. בעל בית-הקפה ביקש את הנערה הגבוהה בתלבושת רקדנית מורחית: "תני להם, ב" בקשה, ריקוד נוסף! רק עוד אחד! אחרת יהרסו את בית-הקפה שלי, כשם שעשו ביפן. את מוכרתת לרקוד עוד פעם!"

"זה הריקוד האחרון", נכנעה דליה וחזרה לבמה הארעית. העוד (כינור ערבי) והריק (טבור) והתוף השמיעו את קולם והקהל, כולו עין, נדם.

כשציעף מכסה את חצי פניה וגופה הגי' בזה והמלא זע במעט, פסעה דליה צעדים מספר לקצב החולמני. הקצב גבר והתוף התחיל משתולל. דליה הסירה את צעיפה, העבירה חיוך משכיח-כל על שפתיה הפ" תוחות למחצה. גופה נע למקצב הגובר.

באותו רגע קרה משהו גופה של דליה עמד במקומו ורק בטנה נעה עם המוסיקה ותנו" עת מותגיה הקלה. הקהל הופנט על ידי ה" עוד העצוב, טרטור התוף והתנועות המגרות של הגוף הגבוה והמלא. ואז — הכל פסק. העוד, התוף והנערה. אחרי הפסקת נשימה פרץ הקהל במחזאות כפיים. דליה קדה עמוקות.

אהבה באדים אביבה. לא היתה זאת הופעתה הראשונה של דליה. עוד כשהיתה ילדה קטנה, רקדה וקדה אך — לפני המש" פחה המלכותית החבשית. ואז גם טרם הי" תה רקדנית מקצועית. היא היתה אורחת ב" מסיבת יום ההולדת של אחד הנסיכים החב" שים שחי בארמון ענקי ומפואר ממול ל" ביתה הקטן של דליה באדים אביבה

אלא שגם שמה של דליה לא היה אז "דל" יה, כי אם זוהרה יהושע. היה זה כמה שנים יותר מאוחר, במצרים, כשזכתה בשם דלילה (בערבית — מפונקת). ואחרי כמה שנים נוספות, בישראל, שינתה את שמה סופית, לדליה.

לפי דבריה שמה המשפחה המלכותית עין על זוהרה. היא אפילו פתחה במו"מ עם אביה של זוהרה כדי לקחתה לכלה לבנם. אילולי דתיותו הקנאית של אביה ייתכן ו" דליה היתה כיום נסיכה חבשית, במקום רק" דנית בבית-הקפה במעברה.

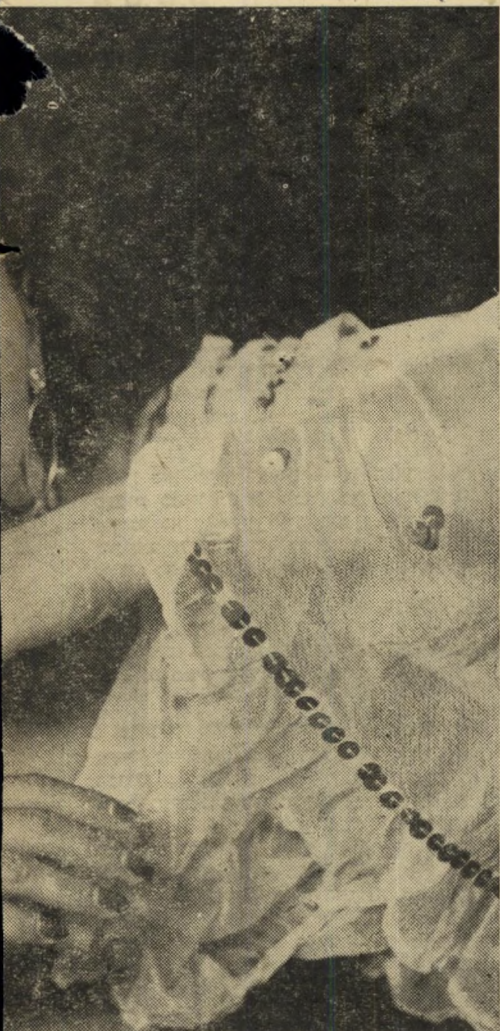
אבל אבא יהושע היה, כאמור, יהודי דתי, ולכן הוא שלח את בתו ואת אשתו לארץ מולדתו, מצרים. הוא עצמו נאלץ להשאר בחבש, בחנות התכשיטים שלו.

היה זה הרבה לאחר מכן שדליה הגיעה למצרים — ולבדה. היא ואמה עברו את ים סוף לעדן ולתימן, נדדו מכפר לכפר על מנת לטשטש את עיקבותיהם. "שליחי המשפחה המלכותית היו כל הזמן מאחורינו. הם רצו להתזרני לנסיך הצעיר", זוכרת דליה.

כדי להציל את הילדה מגורל מר ממותה, שלחה אותה האם, לבסוף, לבדה למצרים, לדודתה. וכשהשיגו, אחרי כמה חודשים, שליחי המשפחה המלכותית את האם, היתה דליה הרחק משם, במקום מבטחים. בכל זאת לא שכחה את עדן, תימן וערב הפלאיות, את ההרים הגבוהים ואת האויר הצח והקר.

אהבה, שנאה, תאוזה. דליה לא יכ" לה להתרגל לאורח החיים השליו והקבוע בבית דודתה. בלילות, כשהיתה צריכה לש" כב במיטתה ולישון היתה דליה בורחת מן הבית לעיר על מנת לחזות בהצגות תיאט" רון. בבקרים, כשהיתה צריכה ללמוד בבית הספר היו דליה וכמה מחברותיה מסתלקות מן השיעורים והולכות לחזות בחזרות. מעל לכל התרשמה דליה מרקדנית הבטן המפור" סמת בדיעה מסאבני. היא ניסתה לחקות אותה והצליחה.

גם מנהל התיאטרון הרגיש בקבוצת ה" נערות שבאה לחזרות. ופעם הוא החליט לחמוד לעצמו לצון, ונתן להן כמה תפקי" דים כאילו לשם מבחן. "כולן נכשלו, מלבדי" זוכרת דליה שצורפה, באמת, ללהקה. אך

דליה רוקדת כתלבושת לבנה רקומת זהב, מרבה להשתמש בצעיפים שקופים ובתנועות ידיים שאצבעותיהן המפוזרות

